

Miloš Kratochvíl
ČARODĚJ Z NAFUKOVACÍHO STROMU

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnžována a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Text © Miloš Kratochvíl, 2021
© Stanislav Juhaák – TRITON, 2021
Illustrations and cover © Alena Schulz, 2021

Vydal Stanislav Juhaák – TRITON,
Vykáská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-897-0

ČARODĚJ Z NAFUKOVACÍHO STROMU

MILOŠ
KRATOCHVÍL

ILUSTRAČE
ALENA
SCHULZ

NA KLOUZKOVÉ PASECE

arod j Honzula bydlel na kraji Klouzkové paseky v nafukovacím strom .

Sám byl hubený, že by se vešel do pukliny ve smrkové soušce, ale když ekal hosty, zavolal si vítr a ten mu nafoukl vykotlaný dub, jak si zrovna arod j p ál.

A Honzula míval hosty ásto.

Každou chvíli za ním p ib hl nebo p ilet l n kdo z Halounského lesa. Chodil za ním i hajný Votava, lidé z blízkých vesnic a okolních m ste ek.

V tšinou p icházeli s prosbou o radu nebo o pomoc.

Když n kdo zamí il ke Klouzkové pasece, hlídací sojka zak i-ela. Honzula se podíval tím sm rem p tiokým dalekohledem a hned vid l, kdo za ním p ichází a s jakým trápením. Jestliže to bylo trápení malé, nechal sv j dub nafouknout jen trošku. Když bylo v tši, vítr nafoukl dutinu stromu jako hradní sí , takže se v ní žádná starost už nezdála tak veliká.

To na každé trápení pomáhá. Proto je svět tak velký. Každá starost se v něm jednou ztratí...

Arond j Honzula necht nikdy nikoho zklamat. Znal moudrá slova i dobrá kouzla a věděl, jak mají věci být, aby bylo dobře.

Jediným z Halounského lesa, kdo za Honzulou nikdy nepišel, byl zajíc Ondřej. A to měl pelíšek hned na druhém konci paseky, takže byli vlastně sousedi! Ondřej se nafukovacímu stromu vyhýbal velikým obloukem, přestože nikdy neslyšel, že by arond j někomu ublížil.

Ale zajíci už jsou takoví. Ani mezi sebou moc nekamarádí. Nikomu nevěří, že všeho jsou vyjukání. Však jim taky myslivci jinak neeknou než *janci*.

Ondřej byl ze všech zajíců v Halounském polesí možná nejvyjukanější. Ale docela určitě se stal jednoho dne zajícem nejbláznivějším.

Mohla za to jedna rána z brokovnice hajného Votavy.

VŠECHNY RÁNY PRO ZAJÍCE

Ondřej si tenkrát hrál před pelíškem s modřínovou šiškou.

Nadhazoval ji umá kem a zkoušel s ní ve vzduchu žonglovat ušima. Už mu to docela šlo, když tu se z nebe snesli dva krkavci. Byli by zajíce určitě popadli do hrozivých paátů, kdyby se neozvala veliká rána.

Ondřejovi z toho zůstala zježená srst za krkem, jedno černé krkavčí pírkó za uchem a před vydřenými ořechovými obrázkami hajného Votavy.

Jak t eskne rána, každý zajíc vezme do zaje ích a zmizí d ív, než sta í les ozv nu výst elu vrátit. Ond ej se taky rozb hl. Jenže p ímo proti hajnému a hup! – sko íl mu do náru e!

Hajnému leknutím vypadla puška z ruky a klobouk se soj ím pírkem se mu smekl do týla. Jeho lovecký pes Hektor z toho úleku t i dny nedokázal zaš t kat. Jen doma v hájovn po ád kolem doko-la vypráv í starému jezev íku Drmášovi:

„To jsi v život nevid í, kamaráde! Zajíc, a rozb hne se hajnému rovnou proti flint – a pak mu sko í do náru e! Zajíc, co vždycky p ed každým peláší...!“

Drmáš nad tím nev ícn kroutil hlavou. Psi myslivc í si vymýš-lejí stejn rádi jako myslivci. Ale brzy poznal, že si Hektor tuhle historku nep izdobil ani š t knutím.

Sotva se v lese ozval n jaký podez elý zvuk, už byl zajíc Ond ej za jejich pánem. A když nad lesem z bou kových mrak za-h m lo, vlet í do hájovny. I kdyby m íl prosko ít zav eným oknem!

Ond ej totiž v íl, že všechny velké rány d lá hajný Votava. A d lá je proto, aby ho zachránil p ed n ja-kým nebezpe ím.

Votava na to byl zpoátku pyšný. Neznal žádného myslivce, kterému by zajíc skákal do náruče, a už vůbec neslyšel, že by někdy někde zajíc sám bhal do hájovny. Však se tím taky kdekomu chlubil.

Lesák mu i hajným vykládal, jakého má v revíru zajíce, a ti se tomu smáli, až se prohýbali, protože nikdo z nich něco takového jakživ neslyšel. Jen Honzulovi z toho do smíchu nebylo.

„Nevím, nevím, Votavo, jestli dleš dobře. Zajíc by se měl chovat po zajícovsku. Neříkám, abys ho proháněl, ale to tvoje hýkání a rozmazlování mu nepomůže. Abys toho jednou nelitoval!“

Hajný nad tím jen mávl rukou: „Ale, pane Honzulo! Je to chudák vylekaná. Já ho vylekal, tak ho trochu chráním, když se tebe ze všeho hned vydší.“

„Vydší, vyleká...“ opakoval pomalu arodoj a podíval se po oku na Votavu. „Ale taky si někdy postěžuje, což? Na někoho zažaluje – jak jsem tak slyšel.“

„Ale... to jen v leknutí vždycky jen tak něco zapiští,“ omlouval zajíce hajný. „Že moc hlasitě žuchají šišky ze smrku, že ježek strašlivě dupe a tak –“

„A tak druhý den na Klouzkové pasece u jeho pelíšku děva i oezávali smrky v tve se šiškami. A ježek se musel odstřhovat pod habinu... Tohle se mi už vůbec nelíbí,“ zamračil se Honzula.

Hajný se zasmál: „Šišek je dost, ježek se v habině rychle zabydlí, tak o co jde?“

„O spravedlnost, Votavo,“ zvedl arodoj varovný prst.

„Já vím – svdíváš, že se vám Ondřej vyhýbá a za mnou bhal!“ Hajný už neměl chuť dál poslouchat arodojovy řeči, tak se zvedl k odchodu. „Mám rád. To je všechno. A že ho tebe drobátko chráním? Tím se les nepokácí!“

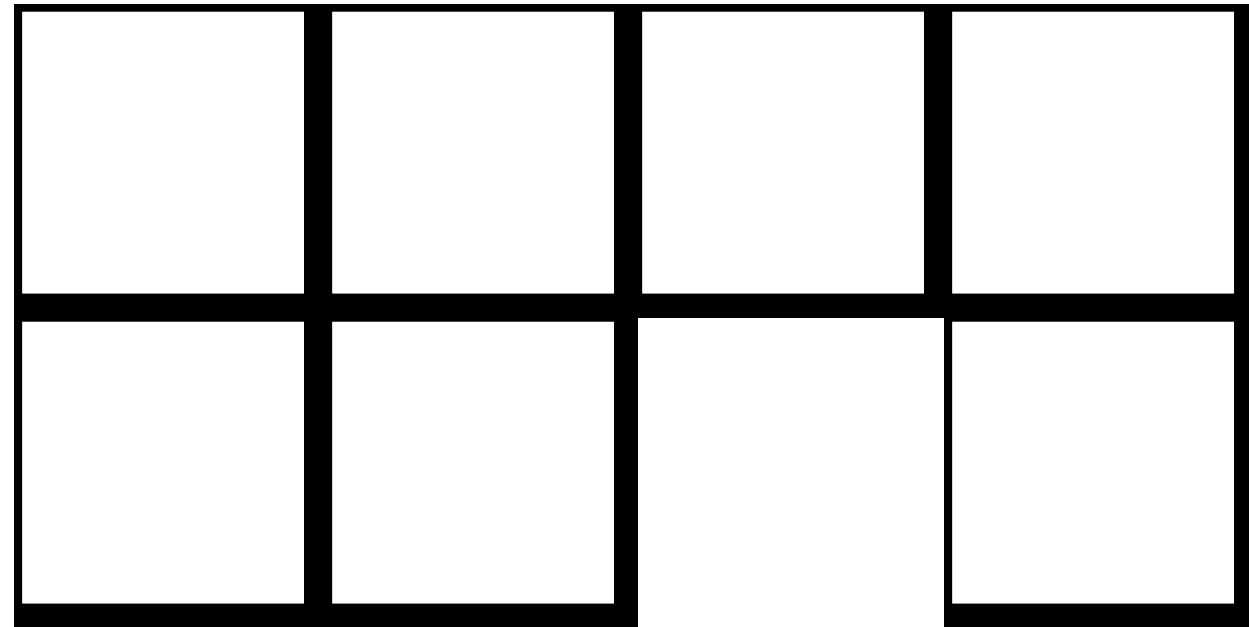
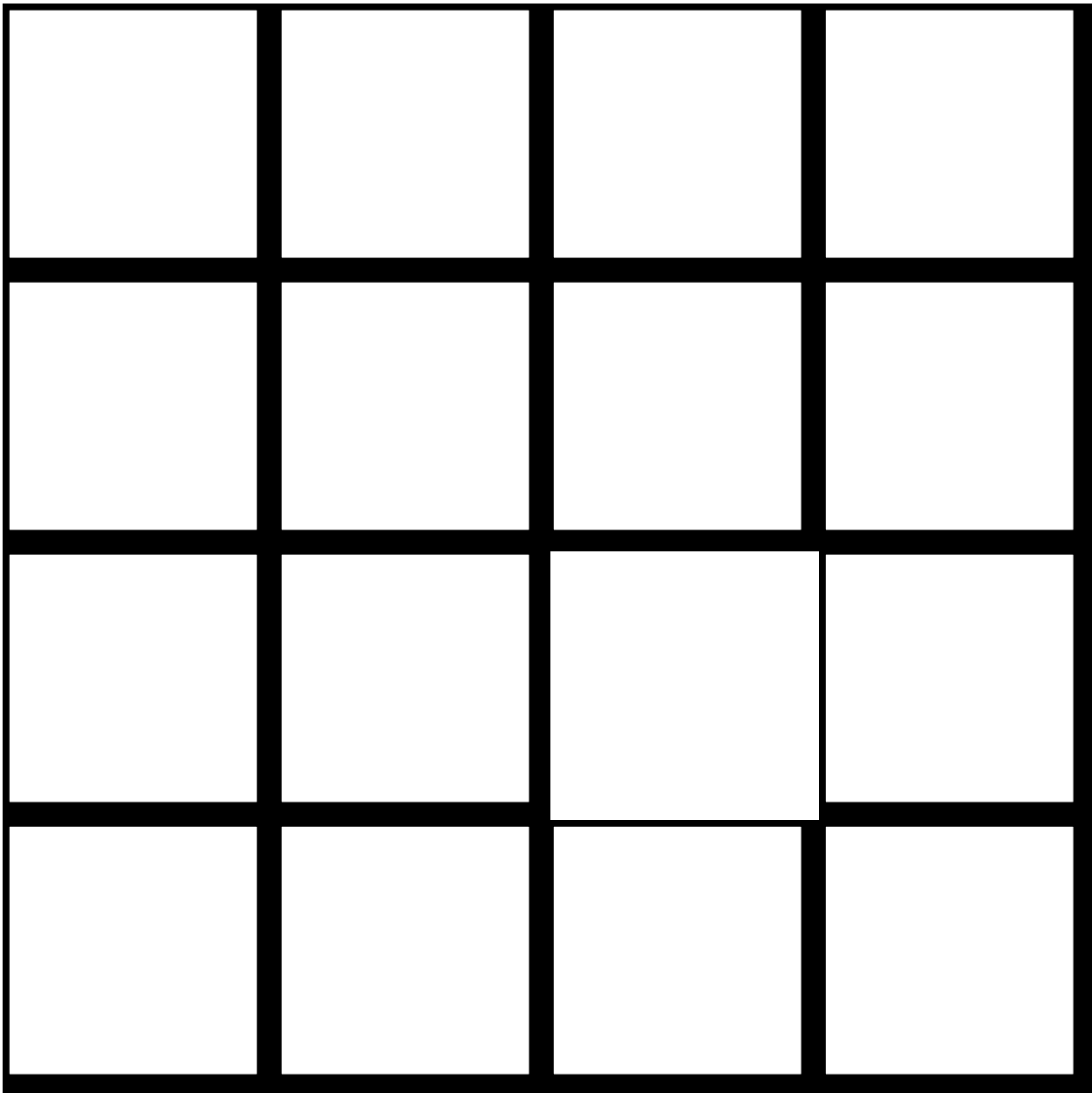
„Nepokácí. Ale mě že zpustnout do nepoádku,“ zamručel Honzula místo pozdravu.

„Už ten Honzula stárne. Vidí i ve slepýšovi hada,“ povzdechl si Votava cestou z Klouzkové paseky, když myslel, že ho arodoj nemůže slyšet.

Na stráni u pti dub vylezl na posed, rozhlédl se po sluncem zalitém revíru a usmál se: „Jak by mi mohl zajíc – a ještě k tomu vystrašený – zdivotet les?!“

Edice miniknihy
pro radost dětí

V plně barevně ilustrované
miniknihy

V více než 50 titulech

V ceně 5 Kč (dva druhy po 1 Kč)

V 16 stranách

Průběh
s pečetí
(2x 32
obrázků
k vystavení)